

ватъ, избоаяватъ и даватъ изобилень плодъ. Човѣ-
цитѣ съ радость се затичватъ, обиратъ плодетѣ,
хранятъ се и благославятъ бога.

Рѣката Нилъ и слънцето — това били най-
главнитѣ сили за египтянитѣ.

Сега ти, четецо, ще ни запиташъ, какъ и защо
рѣката Нилъ прави това чудо: ту приижда съ много
вода, наводнява, напоява и наторява низинитѣ и
лжкитѣ, ту събира водата си, та хората да могатъ
на готово да съятъ, да женатъ и да събиратъ посѣ-
витѣ. Дали не е била тя, наистина, божество или да
е правила това по волята на нѣкое божество?

Его каква била работата. Погледнете картата
на Египетската долина (стр. 630), вижте, де се намира
Абисинската земя. Тази земя е планинска и тогава
била покрита съ гжсти, голѣми, непроходими гори.
Отъ остарѣли изгнили дънери на дървета, отъ клон-
китѣ, отъ листитѣ, що падали по земята, се обра-
зувалъ дълбокъ и хубавъ торъ. Презъ май и
юний по Абисинскитѣ планини всѣка година валѣли
много силни и бурни дъждове, докарани отъ мор-
скитѣ вѣтрове отъ къмъ индийски океанъ. Дъждо-
ветѣ били толкова сидни, щото излѣната отъ тѣхъ
вода обливала като изъ ведро горитѣ, та порои-
щата разкъртвали събрания тамъ дървенъ торъ и
го свличали въ дѣсниа притокъ на р. Нилъ, наре-
ченъ мжтенъ Нилъ.

Този притокъ понасялъ голѣмитѣ и мжтно
черни отъ тора води и ги изливалъ въ главния
Нилъ и последния отъ маловодень ставалъ пълно-
водень.

Отъ октомври до юний въ Египетъ духали топ-
ли и горещи вѣтрове, които изсушвали земята и по-